

Dětství

Když jsem byla malá, stále v předškolním období, oba moji rodiče měli velmi náročnou práci. Můj táta pracoval v reklamní společnosti na druhé straně Brna a máma ještě dál, až za hranicí města, jako generální ředitelka stavební firmy. Proto jsem buď většinou zůstávala ve školce dlouho, nebo mě vyzvedávali prarodiče. Večery tedy byly spíše pro povídání, sledování pohádek a relaxaci než na čtení. Můj táta byl velký čtenář, a stále je, v té době mi ale před spaním místo předčítání vyprávěl vlastní příběhy, které často improvizoval za pochodu. Příběhy se často točily kolem toho, co mě v té době nejvíce zajímalo. Živě si vzpomínám na dobrodružství party pralesních žab, které mi vyprávěl na pokračování přes několik měsíců. Ke knížkám přešel, až když jsem nastoupila na základní školu.

Toto bych považovala za svůj první kontakt s knihou, na který si vzpomínám. Táta mi tehdy začal číst *Hobita*, vždy jednu kapitolu za večer. Na této knize jsem se také později učila číst nahlas když se ukázalo, že se čtením ve třídě mám značné problémy.

Mládí

Samozřejmě jsem měla dětské knihy jako *Z deníku kocoura Modroočka*, *Ferda Mravenec*, a podobné. K nim jsem však nikdy neměla zvlášť osobní vztah. Později jsem si často vybírala knihy z časopisu Albatros, který nám pravidelně rozdávali ve škole. Mým favoritem byla jakákoliv tvorba od Thomase Breziny, především série *Klub Tygrů*. Jeho knihu *Půlnoční slavnost* mám z nostalgie v knihovně dodnes.

Jakmile jsem začala zvládat plynulé čtení, ponořila jsem se do sbírky rodičů. Ta sestávala především z fantazy a sci-fi knih. Rodiče mi nikdy nezakázali žádnou knihu, na kterou jsem sáhla, i když v retrospektivě jsem na knihy z naší rodinné knihovny byla ještě dost malá. Takto jsem se ale dostala k jedné z mých nejoblíbenějších knižních sérií, která mě inspirovala k vlastnímu psaní; série *Trhlinové války*. Od té doby jsem se stala tím dítětem, které drží v ruce jinou knihu každý týden. Občas jsem se i dostala do problémů za čtení v hodinách.

Do knihovny jsem se chodila spíše dívat než půjčovat. Vystačila jsem si se čtečkou, kterou jsem si střídala s tátou, vzhledem k tomu, že jsme měli velmi podobný vkus.

Když jsme jezdili na rodinné dovolené, často jsme si čítávali po obědě na hotelu v rámci odpočinku před odpoledním výletem na pláž nebo do města. Každý se svojí knížkou, nebo jsem výjimečně předčítala nahlas, a to výhradně z donucení.

Co se týče čtenářského deníku, příliš si ho nepamatuji. Povinná četba mě nikdy nebavila a zcela upřímně jsem v ní neviděla smysl. Vlastního čtení jsem se držela celou základní školu, i když na druhém stupni začalo čtení postupně ustupovat sledování anime.

Po nástupu na střední (SPŠCHBR) jsem z velké části přestala číst i psát. Veškerá moje energie šla k učení. Sotva jsem zvládala stíhat povinnou četbu k maturitě, a i tu jsem často obcházela zhlédnutím filmu nebo divadelní hry. Když jsem měla volnou chvíli, pustila jsem si anime nebo jiný seriál. Jediné, na co mi zbyla kreativita, bylo kreslení a myslím že je to jediná věc která mě zachraňovala od úplného upadnutí do depresí.

Maturita pro mě byla obzvlášť náročná, a protože jsem propadla u zkoušky z biochemie, neměla jsem ani možnost se vzpamatovat přes léto. V září jsem nastoupila na jazykovou školu, protože jsem se nedostala ani na jednu z vybraných vysokých škol. Ten rok jsem toho také moc nenačetla. Více jsem se soustředila na socializaci a vytváření nových kamarádů. O čtení jsme se často bavili, ale spíše ze stránky minulosti, co jsme kdy četli, co se nám líbilo, a případně jsme si navzájem i knihy doporučovali, ale na žádné opravdové čtení nikdy nedošlo. Začala jsem ale znovu psát, tentokrát už dokonce s úmyslem svoji tvorbu do budoucna publikovat. Držela jsem se v žánru, který jsem měla načtený nejlépe, tedy klasické fantazy a young adult tematiku.

Dospělost

Ke knize, která oživila moji vášeň jak ke čtení, tak k psaní jsem se dostala úplnou náhodou. V lednu roku 2021 jsem si prohlížela Pinterest pro inspiraci na kreslení, a uložila jsem si kresbu u které mě zaujal styl, aniž bych tušila, že je to fanouškovský kousek pro onu osudnou knihu. Jak už algoritmus funguje, Pinterest mi začal nabízet více kreseb ze stejné knihy, až jsem se nakonec rozhodla si zjistit co je zač. Byla to trilogie *All for the Game*, nezávisle vydaná debutová série od Nory Sakavic. Ještě větší náhodou byla e-kniha v tu dobu ve slevě na Amazonu. Stáhla jsem si tedy aplikaci Kindle a pustila jsem se do čtení s tím, že jsem neměla nic lepšího na práci. Všechny tři knihy jsem přečetla za necelých pět dní. I přes to že dílo samotné bylo napsané těžce průměrnou angličtinou a jeho struktura byla méně než dostačující s několika velmi problematickými prvky, příběh mě naprosto pohltit a během stejného měsíce jsem přečetla celou trilogii znovu.

Od té doby jsem knihy přečetla ještě šestkrát a stále mě nepřestaly bavit. Mimo *All for the Game* jsem samozřejmě také začala číst jiné knihy a začala jsem si budovat svoji vlastní „Dospěláckou knihovnu“, dokonce jsem si sestavila vlastní police z odřezků OSB desek, které

zbyly rodičům ze stavby nového domu. Obsah mojí stávající knihovničky stále z velké části sestává z fantazy a sci-fi, přidala jsem k nim ale také romantiku, horor, a klasiky jako *Drákulu*, *Obraz Doriana Graye*, sbírky Edgara Allana Poea a Shakespeara, ke kterým jsem na střední měla odpor zejména proto, že jsem je číst musela. Teď když si můžu vybrat jakou knihu, kdy a jakým tempem budu číst, málokdy se stane že nějakou nedočtu až do konce.

Závěr

Jsem velmi náladový čtenář, a tedy velmi nekonzistentní co se týče jakékoliv rutiny. Kdybych si měla dělat čárky, nejspíš by to po dobu půl roku vypadalo, jakože nečtu vůbec, poté by nastaly tři měsíce, kdy držím jinou knihu každých pár dní a následně klidové období občasného čtení před spaním.

Jak už jsem se zmínila, často se vracím k sériím *All for the Game* a *Trhlinové války*. To ovšem nejsou jediné knihy, které jsem v průběhu let četla víckrát. Už několikrát mám pročtený můj anglický výtisk Stopařova průvodce po Galaxii. Tu sebou často беру na cesty jako talisman. Něco stálého a známého čeho se můžu chytit kdykoliv se cítím ztracená nebo v úzkostech. Ráda se také vracím k pasážím z *Call Me By Your Name* kvůli krásnému stylu psaní. V posledním roce jsem si zavedla systém, kdy si nejdříve koupím e-book verzi knihy (pokud je dostupná) a až poté co ji dočtu a naznám že ji opravdu chci v knihovně, koupím si fyzickou kopii. Nevlastním tedy mnoho knih, které bych přečetla jednou a už se k nim nikdy nevrátila.

Co se týče oblíbených autorů, je to se mnou trochu zvláštní. Mým nejoblíbenějším autorem je Neil Gaiman. Ta zvláštní část je že jsem od něj zatím nic nepřečetla, kromě první kapitoly komiksu *Sandman*, kterou jsme měli zadanou jako úkol do předmětu ve druhém semestru. To co na něm obdivuji je spíše jeho prezence na sociálních sítích, jeho přístup k psaní a svým fanouškům. Nedávno jsem začala číst *Dobrá Znamení*, která napsal společně s Terryem Pratchettem a jsem si jistá že si oblíbím i jeho další díla. Kromě něj nemám žádné autory, ke kterým bych se záměrně vracela a spíše si vybírám čtení podle specifických titulů.

Kromě čtení často poslouchám hororové podcasty jako například *The Magnus Archives* nebo *Welcome to Night Vale*. Je to pro mě ideální kulisa při kreslení, které stále zabírá největší část mého volného času. Když je nálada, pustím si film nebo seriál který už jsem dříve viděla. Málokdy se už dívám na nové filmy, pokud mě něco vyloženě nenadchne.